

Bitmeyen Bir Günün Hüznü

– Gültekin Avcı · 29 Mayıs 2025

Usulca yürüyordum, kimseye ait olmayan bir sokakta, Nobran zaman omzuma dokundu, fark etmedim. Bir pencere kapandı içimde, söndü ışıklar o revakta Ve dışarı da içerisi kadar karanlıktı artık göremedim. Dün gece yorgun bir rüyadaydım hatırlayamıyorum, Sanki yaşanmıştı, uyandığımda yorgunum. Bir hayali sevdim belki de, bir hülyanın meftûnuyum. Belki sevme fikrine kandım, belki düşlere, bilmiyorum. Hayat bu, düz bir çizgide yürüyen kırık adımlar, Her adımda biraz daha kendimden uzaklaşıyorum. Ne yaşadığımı biliyorum, ne aradığımı, Her bulduğum şeyin içi boş, buhranların vurgunuyum. Mezar taşları kadar sessizim, kaldırım taşları kadar çaresiz. İçtiğim sigaralarda unutuldum, ne dumanı anlam taşıyor, Ne de külü geride bir iz bırakıyor. Rüzgâr da hatırlamaz ki geçtiği yolları, yalnızca esip durur bilinçsiz. Saatler ilerlemiyor, zaman akıyor, sadece değişiyor. Aynaya bakıyorum kimse yok, Varlığım, yokluğumun daha parlak bir yüzüdür, elemler çok. Düşüncelerim konuşmuyor, sükûtun sesi yayılıyor. Bir dostum vardı çocukken – galiba bendim. Şimdi ise her dem kendime yabancı bir misafirim. Kalbim bir otel odası gibi bomboş kimsesiz. Ve ruhum, bavulsuz yolcularla dolu, hepsi ötesiz. İşte bugün de yaşadım mı bilmem, geçti gitti. Nedir bu, başarı mı, alışkanlık mı, zarar mı ziyan mı? Hiç bilemedim ki hepsi yaşanmadan geçti gitti. Ama gün bitiyor yine de, akşam çöküyor ıssız ve sensiz tepelere. Ve ben, bitmeyen bir günün içindeyim hâlâ, hüznler birikti.